

ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ,

ΣΤΗ ΜΑΛΑΚΙΑ ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ΜΕΡΟΣ: ΣΤ'

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕ Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΚΑΙ ΤΙ Θ' ΑΠΟΓΙΝΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ

1. Σύνομη φασιστο-ρετροσπεκτίβα

Η αλήθεια είναι ότι η Χρυσή Αυγή δεν είναι η πλέον επιτυχημένη, η πλέον βίαιη, ή η πλέον κρατικοδίαιτη φασιστική οργάνωση απ' όσες κατά καιρούς έχουν πατήσει τα Άγια τούτα Χώματα. Τα παραδείγματα είναι πολλά και η αφάνειά τους δεν πρέπει να μας προκαλεί έκπληξη. Οι ίδιοι αριστεροί πανεπιστημιακοί που τα τελευταία πέντε χρόνια δεν έχασαν ευκαιρία να μωστράρουν ξεδιάντροπα τη μούρη τους ως ειδικό του φασισμού, στα προηγούμενα τριανταπέντε χρόνια είχαν κανονίσει ώστε οι ελληνικές φασιστικές οργανώσεις του μεσοπολέμου να θεωρούνται δευτερεύουσες, εντελώς αμελητέες όταν πρόκειται για οποιαδήποτε προσπάθεια αφήγησης της ιστορίας του ελληνικού κράτους... με λίγα λόγια ο σίγουρος δρόμος για να κάνεις μάπα διδακτορικό, οπότε κάνε τίποτ' άλλο καλύτερα. Η συνέπεια ήταν απλή: στα τριάντα χρόνια της αριστερής κυριαρχίας στα πανεπιστήμια, ουδείς ασχολήθηκε με τον ελληνικό φασισμό και την ιστορία του.¹ Κι όμως, οι κατά τα άλλα ασήμαντες φασιστικές οργανώσεις του μεσοπολέμου είχαν ζεστότερη κρατική υποστήριξη από την Χρυσή Αυγή, είχαν περισσότερα μέλη, έκαναν περισσότερες και μεγαλύτερες τσογλανιές και τελικά έπιασαν καλύτερη θέση στο κράτος απ' ό,τι η Χρυσή Αυγή έχει καταφέρει ως τώρα.

Συγκεκριμένα τώρα: η Εθνική Ένωσις Ελλάς, που για λίγα χρόνια, από το 1929 έως το 1933, υπήρξε το σημείο συγκέντρωσης του ελληνικού φασισμού, δεν ήταν μια οργάνωση υποδεέστερη της Χρυσής Αυγής. Κάθε άλλο! Η χρηματοδότησή της προερχόταν κατευθείαν από τις ελληνικές τράπεζες και το ελληνικό κράτος. Οι υποστηρικτές της στον κρατικό μηχανισμό έφταναν μέχρι το επίπεδο του Νομάρχη. Οι αρχηγοί της ήταν αξιοσέβαστοι έμποροι και οι κρατικοί της προστάτες ήταν τραπεζίτες και βουλευτές, στρατιωτικοί και υπουργοί. Τα έργα της άλλωστε, ήταν πολύ μεγαλύτερης κλίμακας και πολύ ευρύτερης πολιτικής σημασίας απ' ό,τι το αναποδογύρισμα πάγκων σε λαϊκές. Το 1931 τα «τρία Έψιλον» έκαψαν σημαντικό κομμάτι της εργατικής Εβραϊκής Θεσσαλονίκης κατά τη διάρκεια ρατσιστικού πογκρόμ. Δύο χρόνια μετά, το 1933, πέντε χιλιάδες ένστολοι και ένοπλοι φασίστες της οργάνωσης έφτασαν από τη Θεσσαλονίκη στην Αθήνα με το τραίνο, παρήλασαν εν χορδαίς και οργάνοις στους κεντρικούς δρόμους και έγιναν δεκτοί από τον υπουργό εσωτερικών Ιωάννη Ράλλη, από αξιωματικούς του ελληνικού στρατού, από μπάντες των Δήμων, από βουλευτές και πάει λέγοντας. Μόνο αυτή η παρέλαση του '33, είχε δύο τουλάχιστον νεκρούς κομμουνιστές εργάτες, αρκετούς τραυματίες και δεκάδες συλληφθέντες, αλλά η μη καταγεγραμμένη καθημερινότητα της αντιφασιστικής μάχης όπως διεξάχθηκε από το 1929 έως το 1936, είναι βέβαιο ότι είχε πολύ περισσότερους.²

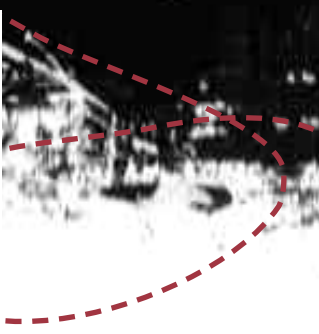
Αν θέλουμε ομοιότητες με την Χρυσή Αυγή πάντως, μπορούμε να σημειώσουμε ότι και τα «τρία Έψιλον» έπεσαν σε κρατική δυσμένεια από το 1934 και μετά. Για κάποιο λόγο, που πιθανόν έχει να κάνει με το είδος των προσωπικοτήτων που μπλέκει με τέτοια πράγματα, οι ιθύνοντες των «τριών Έψιλον» αποφάσισαν ότι το

κρατικό λουρί ήταν ταπεινωτικό για το μεγαλείο τους και θέλησαν να διεκδικήσουν την... διακυβέρνηση του ελληνικού κράτους. Οι προσπάθειές τους για αυτόνομη πολιτική παρουσία είχαν συνέπεια την διακοπή των κρατικών χρηματοδοτήσεων και η οργάνωση διαλύθηκε μέσα σε ελάχιστους μήνες.³

«Διαλύθηκε μέσα σε ελάχιστους μήνες»... Μέχρι να το πάρουμε για τα καλά απόφαση ότι ζούμε σε χώρα σαλιμπάγκων και να αναλάβουμε μόνοι μας την ευθύνη της ενασχόλησης με το ζήτημα, οι ιστορίες του ελληνικού φασισμού στον μεσοπόλεμο τελείωναν με αυτά τα λόγια. Κι όμως, τα όσα ακολούθησαν την διάλυση των «τριών Έψιλον» είναι εξαιρετικά διαφωτιστικά, όχι τόσο για την ιστορία του ελληνικού μεσοπολεμικού φασισμού, όσο για το τι σημαίνει «καπιταλιστικό κράτος σε περίοδο κρίσης».

Που λέτε λοιπόν, η διάλυση της εμβληματικής ΕΕΕ δεν έγινε για πολιτικούς λόγους. Πολύ ακριβέστερο θα ήταν να πούμε ότι το στέρεμα των κρατικών πόρων κατέληξε σε εσωτερικές διαμάχες και οι εσωτερικές διαμάχες σε άμεση και θεαματική πολυδιάσπαση. Ο κάθε αρχηγίσκος έβαλε κάτω τα συμφέροντά του (ή κυρίως των αφεντικών του) και έφτιαξε μια οργανωσούλα για τον ίδιο και τους τσάτσους του. Η πραγματική κοσμογονία που έλαβε χώρα μέσα σε λίγους μήνες στον χώρο του ελληνικού φασισμού, κατέληξε σε έναν γαλαξία οργανώσεων, κάθε μία από τις οποίες ήταν (το κατά δύναμη...) συνδεδεμένη με συγκεκριμένα επιχειρηματικά συμφέροντα. Από τα όσα ψάξαμε εμείς, ο «Παμφοιτητικός» του υιού Κανελλόπουλου ήταν συνδεδεμένος με τα συμφέροντα του χημικοβιομηχανού μπαμπά Κανελλόπουλου, συνεπώς και με την Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος. Δρούσε με την υποστήριξη της εφημερίδας «Εστία» των αδερφών Κύρου. Η «Οργάνωση Εθνικοφρόνων Σοσιαλιστών» με σήμα την Τρίαινα του γιατρού Διαμαντόπουλου ήταν συνδεδεμένη με το «Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα» του Γ. Μερκούρη και τους υποστηρικτές του Κονδύλη· τα σχετικά επιχειρηματικά συμφέροντα προς το παρόν μας διαφεύγουν. Τέλος, έχουμε την «Οργάνωση Εθνικό Κυρίαρχο Κράτος» του ναζιστή συνταγματάρχη Θεόδωρου Σκυλακάκη. Ο Σκυλακάκης είχε κάνει ένα αποτυχημένο πραξικοπημάκι μαζί με τον Μεταξά το 1922. Με την επάνοδό του, αρνήθηκε να δηλώσει πίστη στην δημοκρατία, οπότε αποστρατεύθηκε και ασχολήθηκε με τις εργολαβίες. Το 1934, η οργάνωσή του ήταν συνδεδεμένη με την Εταιρεία Αυτοκινήτων «Αθηνά» και τον Παισιανό Μακρή, αντιπρόσωπο της Shell στην Ελλάδα. Ο Μακρής ήταν ο άνθρωπος που το 1927 είχε αναλάβει τη «σύμβαση Μακρή», δηλαδή την ευθύνη να κατασκευάσει το σύνολο των ελληνικών δρόμων (το πιάνετε: αυτοκίνητα πολλά δεν υπήρχαν, αλλά Shell > πετρέλαιο > ασφαλτος > και βλέπουμε)· το πολύ ενδιαφέρον εδώ είναι ότι εκείνος που είχε υπογράψει την σύμβαση Μακρή για λογαριασμό του ελληνικού κράτους ήταν ο Ιωάννης Μεταξάς, που τότε ήταν Υπουργός των Συγκοινωνιών.⁴

Όπως έχουμε πει πολλές φορές, τα χρόνια από το 1934 έως το 1936 ήταν η έναρξη της οργανωμένης προετοιμασίας του ελληνικού κράτους για τη συμμετοχή του στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.⁵ Η περίοδος χαρακτηρίζεται από τρία πρα-

Άγγελι του μοντερνισμού

Πρωτοσέλιδο ελληνικής εφημερίδας του μεσοπολέμου, συγκεκριμένα της Βραδυνής. Ο φασισμός δεν είχε τις αρνητικές συνδηλώσεις που τον ακολουθούν μετά την ήττα της Γερμανίας στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Αντιθέτως σήμαινε το νέο, το αποτελεσματικό, το μοντέρνο.

Balkan Fascists

Τα «τρία Έψιλον» ήταν οργανωμένα και αξιοσέβαστα. Στην φωτογραφία ο αρχηγός Γεώργιος Κοσμίδης, γνωστός έμπορος της Θεσσαλονίκης, πλαισιωμένος από μουστάκι κατσαπλιάδικου τύπου και αξιοσέβαστα μέλη της θεσσαλονικιώτικης κοινωνίας.

ξικοπήματα, από αρκετά μικροπραξικοπήματα, από σχεδόν καθημερινές επιθέσεις σε εργατικές διαδηλώσεις με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες τη φορά, και από πυρετώδη δραστηριότητα στο εσωτερικό του στρατού. Επίσης η περίοδος χαρακτηρίζεται από ακατάπαυστη σκανδαλολογία, αδιάσειστο σημάδι των συγκρούσεων και των ανακατατάξεων στο εσωτερικό της ελληνικής αστικής τάξης. Όταν, στις 4 Αυγούστου του 1936, ο ήδη πρωθυπουργός Ιωάννης Μεταξάς δήλωσε, δίχως να εκπλήξει ή να ενοχλήσει κανέναν, ότι τελικά σκοπεύει να κρατήσει την θέση του πρωθυπουργού επ' αόριστον, το ελληνικό κράτος είχε ήδη επανδρωθεί με το κατάλληλο προσωπικό. Δηλαδή με ένα σύνολο ανθρώπων που εξέφραζε την ισορροπία στο εσωτερικό της ελληνικής αστικής τάξης όπως είχε επιτευχθεί σε αυτά τα δύο χρόνια της διαρκούς κρίσης.⁶

Εν τω μεταξύ, εργώδεις διαδικασίες είχαν λάβει χώρα στο εσωτερικό του γαλαξία του ελληνικού φασισμού. Από το 1934 έως το 1936 τα πολυάσχολα θραύσματα που προέκυψαν από την διάλυση των Τριών Έψιλον, την έπεσαν σε Εβραίους και Έλληνες εργάτες σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, διαδήλωσαν για την ελληνικότητα της «Βορείου Ηπείρου», διοργάνωσαν επιθέσεις σε εκδηλώσεις του ΚΚΕ και στα γραφεία του Ριζοσπάστη παρέα με τους μπάτσους. Ταυτόχρονα, και με κάθε ευκαιρία, πλακώνονταν και μεταξύ τους. Για παράδειγμα, προφανώς υπηρετώντας τα συμφέροντα των αφεντάδων του, ο συνταγματάρχης Σκυλακάκης της ΟΕΚΚ εξέδωσε την εφημερίδα «Κράτος», βασική δουλειά της οποίας δεν ήταν να διαδίδει τα ιδεώδη του εθνικοσοσιαλισμού, αλλά να καταγγέλει το σάπιο καθεστώς της Εθνικής Τράπεζας και την ειδική σχέση του βιομήχανου Κανελλόπουλου (μπαμπά του άλλου φασίστα) και των συν αυτώ με τα ταμεία, όχι μόνο της Εθνικής, αλλά και των υπόλοιπων ελληνικών τραπεζών.⁷

Η όλη διαδικασία ήταν μια αληθινή διαδικασία, με αληθινούς φασίστες, αληθινούς μπάτσους και αληθινούς νεκρούς. Κι όμως, με το πέρας των δύο χρόνων προετοιμασίας της φασιστικής δικτατορίας, οι κατά τα άλλα ανένδοτα συγκρουόμενοι κρυφοί και φανεροί φασίστες, ή καλύτερα όσοι εξ αυτών κατόρθωσαν να επιβιώσουν βιολογικά και πολιτικά από τη σύγκρουση στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους,⁸ βρέθηκαν να επανδρώνουν όλοι μαζί την ελληνική δημόσια διοίκηση. Στις 4 Αυγούστου του 1936, ο Κανελλόπουλος μπαμπάς και τα εργοστάσιά του ήταν αμφότεροι μια χαρά στην υγεία τους, έτοιμοι να επιδοθούν στον υπέρ πάντων αγώνα εναντίον του ευρωπαϊκού φασισμού. Ο Κανελλόπουλος υιός, ως έμπειρος φασιστο-φοιτητο-πατέρας, κατέληξε αρχηγός της νεολαίας Μεταξά. Ο συνταγματάρχης Σκυλακάκης, παλιός φίλος του Μεταξά, διορίστηκε υπουργός εσωτερικών και αρμόδιος για τους μπάτσους και την επάνδρωση του ελληνικού κράτους. Τα υπόλοιπα στελεχάκια του ελληνικού φασισμού βρέθηκαν στις χιλιάδες θέσεις και θεσούλες που είχε το ελληνικό κράτος να προσφέρει στους πιστούς υπηρέτες του. Δίπλα τους είχαν βενιζελικούς και αντιβενιζελικούς αντάμα. Μπροστά τους το μεγάλο έργο «φασιστική δικτατορία και πόλεμος» σε τέσσερα χρόνια.⁹

Ο συνταγματάρχης Σκυλακάκης ειδικά, ένωθε αρκετά δυνατός για να διεκδικήσει από τον Μεταξά την αρχηγία του ελληνικού κράτους. Αυτή η τελευταία σύγκρουση διεξάχθηκε από τον Αύγουστο του 1936 έως τον Ιανουάριο του 1937 και δεν γνωρίζουμε τίποτα γι' αυτήν, εκτός της μεγάλης της διάρκειας και του γεγονότος ότι υπήρξε αρκετά αδυσώπητη ώστε να δημιουργεί σιβυλλικές εγγραφές περί κράτους και ανθρωπίνης κακίας στο ημερολόγιο του Μεταξά. Με το τέλος της σύγκρουσης πάντως, ο Μεταξάς είχε βγει μάγκας και ο Σκυλακάκης είχε απομακρυνθεί από την θέση του υπουργού των εσωτερικών. Αλλά αυτό δεν ήταν το τέλος του ναζιστή συνταγματάρχη. Προφανώς ο Μεταξάς δεν του κράτησε κακία και ο Σκυλακάκης συνέχισε την λαμπρή καριέρα του στον κρατικοδίαιτο κατασκευαστικό τομέα αναλαμβάνοντας εργολαβίες για το μεγαλύτερο ελληνικό εγχείρημα δημόσιων έργων πριν το 1940, δηλαδή για τη σειρά οχυρών της «γραμμής Μεταξά» στη Μακεδονία.¹ Ο πιο επιτυχημένος Έλληνας ναζιστής, ο παρά τριχά πρωθυπουργός της χώρας που σήμερα κανείς δεν ξέρει το όνομά του, βρήκε το τέλος του το 1944, όταν από ένα κακό γύρισμα της τύχης, έπεσε πάνω σε μια ομάδα του ΕΛΑΣ στα Δεκεμβριανά και κάποιος καλός άνθρωπος που η ιστορία δεν κατέγραψε το όνομά του τον αναγνώρισε (hey! wait a minute· aren't you... bang! – η αναφορά στον Ice T για τους άνω των 35). Ας σημειωθεί ότι η οικογένεια Σκυλακάκη δεν γονάτισε από το φρικτό χτύπημα του κομμουνισμού και της μοίρας. Ο συνονόματος εγγονός του (πάλι Θεόδωρος Σκυλακάκης) είναι σήμερα αρχηγός της «Δράσης». Και αν θέλετε να ξέρετε, στηρίζει Καμίνη για Δήμαρχο.

Για να μην πολυλογούμε, ο ελληνικός φασισμός ήταν ένα εξαιρετικά σημαντικό φαινόμενο της ελληνικής ιστορίας. Όχι όμως ως οργανώσεις. Οι φασιστικές οργανώσεις συμπεριφέρθηκαν όπως περιμένει κανείς να συμπεριφέρονται οι φασιστικές οργανώσεις, δηλαδή υπήρχαν ή δεν υπήρχαν αναλόγως των κρατικών επιταγών, δημιουργούνταν και καταστρέφονταν αναλόγως της έκβασης των συγκρούσεων στο εσωτερικό της ελληνικής αστικής τάξης. Ο ελληνικός φασισμός ήταν πολύ σημαντικότερος ως πρόσωπα. Τα μέλη των φασιστικών οργανώσεων του μεσοπολέμου συνδέθηκαν με μερίδες του ελληνικού κεφαλαίου, έδρασαν ως παρακράτος, επάνδρωσαν την δικτατορία του Μεταξά και τελικά παραλίγο από τις τάξεις τους να προέλθει ο πρωθυπουργός της χώρας. Όλα αυτά βέβαια ξεχάστηκαν, χάθηκαν, αταίριαστα καθώς ήταν με τους αριστερούς μύθους της μεταπολίτευσης.¹¹ Αλλά τώρα τα (ξανα)είπαμε, οπότε δεν είναι πια ξεχασμένα. Και μπορούμε να προχωρήσουμε για να δούμε τι μας δίνουν να καταλάβουμε για την σημερινή κατάσταση.

2. Τραγωδίες και φάρσες (έχουμε βαρεθεί να τη βλέπουμε αυτή τη μαλακία)

Εκτίμηση α. Νεοελληνικός Ναζισμός

Το κίνητρο της Χρυσής Αυγής δεν είναι, ούτε ήταν ποτέ, η ναζιστική, ή εδώ που τα

**Η ΧΡΕΣΙΝΗ ΑΦΙΞΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ
ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ "ΕΛΛΑΣ",
ΠΡΕΒΑΣΙΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΟΔΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕ-
ΣΙΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΙΝΟΣΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ**

ΕΙΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟΜΑΤΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜ

**Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΤΗΣ ΤΗΣ ΣΠΟΡΑΣ
ΚΑΙ ΟΤΤΡΑΦΙΚΟΙ "ΚΑΙΣΑΡΝΑΣ", ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΤΙΧΑ
ΕΚΦΑΝΙΣΙΣ ΕΟΡΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΗ**

Η βίζιτα

Πανηγυρική πρωτοσέλιδη απεικόνιση της παρέλασης των «τριών Έψιλον» στην Αθήνα. Δύο τουλάχιστον νεκροί, άγνωστος αριθμός τραυματιών σε αντιφασιστικές συγκρούσεις με μπάτσους και φασίστες. Ακολούθησε πάρτυ με το «Λύκειο Ελληνίδων» στο Καλλιμάραρο.

Και όμως, την επόμενη χρονιά αυτή η οργάνωση ήταν ήδη παρελθόν.

λέμε, οποιαδήποτε ιδεολογία. Η Χρυσή Αυγή ανδρώθηκε ακολουθώντας την ανάπτυξη φέουδων ισχύος στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους και της ελληνικής αστικής τάξης. Αυτά τα φέουδα ισχύος με τη σειρά τους δημιουργήθηκαν και ανδρώθηκαν ακολουθώντας την μαφιόζικη μετάλλαξη του ελληνικού καπιταλισμού από το 1990 και μετά και την κρίση του από το 2009 και μετά.¹² Τα ίδια κρατικά παύλα μαφιόζικα φέουδα ισχύος δέχθηκαν τους τελευταίους μήνες επίθεση από τους αντιπάλους τους στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους και της ελληνικής αστικής τάξης. Αυτή η επίθεση βρίσκεται σε εξέλιξη με άγνωστο αποτέλεσμα. Επιπλέον: Η Χρυσή Αυγή υποστηρίχθηκε και ανδρώθηκε ως πολλά υποσχόμενη έκφραση μιας πολιτικής μεθοδολογίας που όσο περνάει ο καιρός, τόσο ανάγεται σε κυρίαρχη στρατηγική του ελληνικού κράτους. Της μεθοδολογίας στρατιωτικής διαχείρισης της εργατικής τάξης.

Τα φέουδα ισχύος που πλακώνονται στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου και η μεθοδολογία στρατιωτικής διαχείρισης της εργατικής τάξης. Αυτές είναι οι πραγματικές σταθερές της σημερινής συγκυρίας. Αυτά θα μείνουν να μας κάνουν παρέα, ό,τι και αν συμβεί τελικά με τη Χρυσή Αυγή ως πολιτικό σχηματισμό.

Εκτίμηση β. Κρατικοί πολιτικοί σχηματισμοί στον όψιμο ελληνικό καπιταλισμό

Η μεταπολίτευση μάς έμαθε ότι τα κόμματα είναι σταθερές στο χρόνο πολιτικές οργανώσεις οι οποίες μάλιστα στήνονται γύρω από κοινές ιδέες. Οι Ιταλοί αυτόνομοι μάς έμαθαν ότι τα κόμματα είναι μηχανισμοί μεσολάβησης και νομής των κρατικών προσόδων.¹³ Αλλά οι πρόσοδοι στέρεψαν και μαζί οι μεσολαβήσεις σπανίζουν. Ήδη η κρίση μάς μαθαίνει το εντελώς αντίθετο για τη φύση των κομμάτων. Τα κόμματα και οι κρατικοί πολιτικοί σχηματισμοί είναι ευκαιριακές ενώσεις, συλλογικά οχήματα έκφρασης ατομικών συμφερόντων. Σήμερα, τα κόμματα όπως τα ξέραμε καταρρέουν. Στη θέση τους ήδη βρίσκουμε φεουδαρχική οργάνωση, ατομικές συμμαχίες, πλακώματα και επανασυμφιλιώσεις που διεξάγονται μέρα με τη μέρα, αναλόγως της συγκυρίας. Τα πάλαι ποτέ κραταιά κόμματα δεν είναι παρά εύθραυστα κελύφη στο εσωτερικό των οποίων διεξάγεται η σύγκρουση μέχρι να βρεθεί καλύτερο κέλυφος. Σημειώστε ονόματα: Κώστας Καραμανλής (που περιμένει...). Ανδρέας Λοβέρδος (που ψάχνεται...). Μιχάλης Χρυσοχοϊδης (που υπουργεύει...). Προκόπης Παυλόπουλος (που συριζεύει...). Αλέξης Τσίπρας (που βιομηχανεύει...). Γιώργος Σταθάκης (που νεοφιλελευθερεύει...). Και Γιώργος Παπανδρέου (που μονάζει ως θύμα αφανούς πραξικοπήματος...). Θυμηθείτε επίσης τα ονόματα ΠΑΣΟΚ και ΛΑΟΣ. Μετά προσθέστε και τα δικά σας.

Η σωρεία σκανδάλων που αποκαλύπτονται, μένουν ακατανόητα και ξεχνιούνται, δεν είναι παρά το επιφανόμενο της λυσσασμένης ατομικής σύ-

γκρουσης όλων εναντίον όλων στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους -μαφία. Οι πηπτημένοι της σύγκρουσης εκτίθενται ως «επίκεντρα σκανδάλου». Τους νικητές δεν τους μαθαίνουμε ποτέ – η αφάνεια είναι η πολύτιμη ανταμοιβή της κάθε φορά νίκης τους.

Εκτίμηση γ. Ναζί νεοέλληνες

Αν έτσι έχει η κατάσταση στο εσωτερικό των «παραδοσιακών» ελληνικών πολιτικών κομμάτων, μόνο να φανταστούμε μπορούμε πώς έχει αυτή τη στιγμή η κατάσταση στο εσωτερικό της Χρυσής Αυγής. Ο βάτραχος και ο καζός μαφιόζος στη φυλακή, μακριά από τη λήψη αποφάσεων και την «επαφή με τη βάση» (lol). Φιλόδοξα, γυμνασμένα (ή όχι και τόσο) παιδιά έχουν απομείνει έξω από τη φυλακή, έτοιμα να δώσουν τόπο στο νέο, δηλαδή στον εαυτό τους. Καμιά ιδεολογία. Μόνο ατομικά συμφέροντα που συμμαχούν με άλλα ατομικά συμφέροντα για να μουν στην υπηρεσία άλλων ατομικών συμφερόντων ενάντια σε άλλα ατομικά συμφέροντα. Οι δουλειές εν τω μεταξύ συνεχίζονται και όπως είπαμε είναι δύο. Η στρατιωτική διαχείριση της εργατικής τάξης και η σύγκρουση στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους και της ελληνικής αστικής τάξης.¹⁴

Από όλες τις επίκαιρες δουλειές της ελληνικής αστικής τάξης, το στελεχικό δυναμικό της Χρυσής Αυγής είναι κατάλληλο για να συμμετάσχει στην πρώτη. Η στρατιωτική διαχείριση της εργατικής τάξης στην Ελλάδα είναι ένα ευαίσθητο project κατά την εξέλιξη του οποίου διάφορα μπορεί να πάνε στραβά. Δεν είναι άλλωστε ένα project που μπορεί να ανατεθεί εξ ολοκλήρου στους μπάτσους. Όσο το σχέδιο στρατιωτικής διαχείρισης της εργατικής τάξης προχωράει, τόσο το παρακράτος, ως έννοια και ως πραγματικότητα θα γίνεται όλο και πιο επίκαιρο. Αν μη τι άλλο για να αναλάβει τα τμήματα της εργατικής τάξης που δεν μπορούν να υπαχθούν σε μεταχείριση τύπου στρατοπέδου συγκέντρωσης. Αλλά και για άλλες ευαίσθητες βίαιες δουλειές νυχτερινού τύπου. Προφανώς ετούτες εδώ είναι δουλειές για ρεαλιστές χρυσαυγίτες. Όχι world domination του τύπου από βάτραχος πρωθυπουργός (πείτε μας ποιος θα βρισκόταν να φιλήσει αυτόν τον άνθρωπο), αλλά μισοκακόμοιρη υπηλληλική δραστηριοποίηση κατ' εντολήν τμημάτων του ελληνικού κράτους.

Είναι μια ρεαλιστική κατεύθυνση για ό,τι έχει απομείνει από την Χρυσή Αυγή. Φυσικά όμως, όπως κάθε ρεαλιστική φωνή σε αυτόν τον κόσμο, έτσι και αυτή θα πρέπει να έρθει σε σύγκρουση με καρδοκούντες, με φιλοδοξούντες, με βυσοδομούντες και με αιθεροβάμονες. Το αν η Χρυσή Αυγή ως όνομα, ως βατρακόμορφη ηγεσία ή ως σχηματισμός θα επιβιώσει τις διαδικασίες είναι ανεξικνίαστο, αλλά μάλλον αδιάφορο (την ηγεσία πάντως δεν την βλέπουμε καθόλου στα καλά της). Το θέμα που αφορά εμάς (το εμάς με τη γενική έννοια) είναι ότι ο συνδυασμός ναζί + μπάτσος + νύχτα + τσογλανιά θα μείνει να μας κάνει στενό-

Ο πρώτος ταγματάρχης
Κ. ΣΚΥΛΑΚΑΚΗΣ

The boss

Ο ναζιστής Συνταγματάρχης Σκυλακάκης τότε που ήταν ακόμη Ταγματάρχης. Να πούμε ότι είχαν φάει ψωμί κι αλάτι με τον Μεταξά θα ήταν υπέρ του δέοντος λαϊκό, οπότε ας πούμε ότι είχαν κάνει μπίζνες και πραξικοπήματα παρεούλα για μια ολόκληρη δεκαπενταετία. Αυτό δεν εμπόδισε τον καλό ετούτο άνθρωπο να ορμήξει για την πρωθυπουργία όταν νόμισε πως είδε την ιστορία να του γνέφει. Τελικά βέβαια το γνέψιμο αποδείχθηκε μούτζα...

Όχι εντελώς άγνωστος

Μπορεί σήμερα τον Σκυλακάκη να μην τον θυμάται κανένας. Για το εργατικό αντιφασιστικό κίνημα του 1936 από την άλλη, υπήρξε πρόσκαιρα σημαντικός. Έστω με κάποια λαθάκια στο πώς διάολο τον λένε αυτόν τον φασίστα.

τατη παρέα. Πιθανότατα μάλιστα θα βελτιωθεί ως προς την στρατηγική και την μπαταϊκή υποστήριξη, ξεκινώντας από τους επόμενους μήνες.

Εκτίμηση δ. Το θολό μέλλον

Κοσμογονία αναμένεται τα επόμενα χρόνια στο εσωτερικό του ελληνικού πολιτικού κόσμου. Ο βούρκος αναταράζεται και το ποιος θα επιπλεύσει είναι ζήτημα ατομικής ευελιξίας, συνδυασμών ισχύος, ακόμη και τύχης. Αλλά η εσωτερική ισορροπία του ελληνικού κράτους και της αστικής τάξης του, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, με αίμα και με πόνο, με κερδισμένους και χαμένους, με νεκρούς και ζωντανούς, τελικά θα βρεθεί. Για τον απλούστατο λόγο ότι η μόνη δύναμη που μπορεί να αποσταθεροποιήσει το ελληνικό κράτος είναι η συνειδητή εργατική τάξη και τέτοιο πράγμα προς το παρόν δεν είναι ορατό διά γυμνού οφθαλμού.

Το σίγουρο είναι ότι αυτή η διαδικασία δεν θα αφήσει αλώβητη καμιά από τις γνωστές μας σταθερές της μεταπολίτευσης. Κάποιοι από τους επιπλέοντες θα μας είναι οικείοι. Κάποιοι άλλοι, ψιλογνωστοί. Άλλοι τέλος, θα είναι παντελώς άγνωστοι. Το σύνολο θα είναι μεταμοντέρνως εθνοσωτήριο. Τα ονόματα των «σχηματισμών» θα έχουν αλλάξει. Αλλά η Χρυσή Αυγή, όχι κατ' ανάγκη ως όνομα, πρόσωπα, ηγεσία, ιδεολογία, αλλά ως κατασταλτική λειτουργία και παρακλάδι των μπάτσων, θα είναι παρούσα.

Εκτίμηση ε. Οι ναζί τελείωσαν εναντίον "ναζί για πάντα"

Όταν φτιάχτηκαν οι πρώτοι antifa πυρήνες, ο φασισμός που είχαμε απέναντί μας ήταν ένας χρυσαυγίτης σκαρφαλωμένος στο περίπτερο της Ομόνοιας που έριξε το σύνθημα «Δεν θα γίνεις Έλληνας ποτέ» και λοιπά και λοιπά. Το κοινωνικό ον κάτω από το περίπτερο υιοθέτησε το σύνθημα, πλατάγισε και αναδεύτηκε, έστησε πογκρόμ και ετοιμάστηκε για το λαμπρό μέλλον. Οι antifa πυρήνες στήθηκαν όχι γιατί μας φάνηκε σημαντικός ο χρυσαυγίτης στο περίπτερο, αλλά γιατί μας φάνηκε σημαντικό το πλάσμα κάτω από το περίπτερο. Έχουν περάσει δέκα χρόνια. Ο χρυσαυγίτης στο περίπτερο μεγάλωσε. Το πλάσμα γιγαντώθηκε. Οι μπάτσοι υποστήριξαν. Τα ελληνικά στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι μια πραγματικότητα. Κι όμως. Ενώ η ιστορία εξελίσσεται τόσο τρικυμιωδώς, τόσο εκπληκτικά, αυτή η προσέγγιση του αντιφασισμού δεν μας έχει ακόμη απογοητεύσει· είναι φερέγγυα, ικανή να προβλέπει, ικανή να διαφυλάσσει αν μη τι άλλο την διανοητική αξιοπρέπεια όσων την υιοθετούν. Πιθανότατα ακριβώς επειδή κατόρθωσε να εξελίσσεται μένοντας πιστή στον αρχικό γενεσιουργό της εμπειρισμό.

Στα πλαίσια αυτής της προσέγγισης, το ερώτημα που ταλανίζει διάφορους (η Χρυσή Αυγή μένει ή φεύγει;) είναι απλά ένα ερώτημα δίκως νόημα. Γιατί αυτό που μένει είναι το πλάσμα κάτω από το περίπτερο, η κρατική του οργάνωση, τελί-

κά ο ταξικός πόλεμος όπως θα διεξαχθεί στα δέκα επόμενα χρόνια. Η παρακρατική βία δεν θα λείψει από την εξίσωση, θα συνεχίσει να μας απασχολεί, μαζί με άλλα, ακόμη χειρότερα πράγματα. Και αυτό είναι ό,τι ακριβέστερο έχουμε να πούμε αυτή τη στιγμή για το μέλλον μας.

¹ Το γεγονός έχει σοβαρά πολιτικά αίτια τα οποία έχουμε αναλύσει αλλού. Δες το Σπουδές στο Γαλανόμαυρο, *Ο Ελληνικός Φασισμός στο Μεσοπόλεμο: Περί της Ιστορίας του Φασισμού και της Σημερινής της Χρήσης*, AntifasciPta, 2013. Όποτε λέμε αυτό το «ουδείς», αισθανόμαστε την ανάγκη να επισημόνουμε την εξαίρεση του «ιού» της Ελευθεροτυπίας για λόγους ηθικής τάξεως.

² Σχετικά με την καθημερινότητα της εργατικής αντιφασιστικής μάχης στον μεσοπόλεμο, ελλείπει σχετικότερο, μπορεί να δει κανείς το Αλέξανδρος Δάγκας, *Ο Χαφιάς: Το Κράτος κατά του Κομμουνισμού*, Ελληνικά Γράμματα, 1995. Η νέα έκδοση από το Επίκεντρο δεν έχει τη λέξη «Χαφιάς» στον τίτλο. Πιθανόν γιατί την βρίσκει αντιεπισημονική ο Μαραντζίδης.

³ Για την ιστορία των «τριών Έψιλον», δες Σπουδές στο Γαλανόμαυρο, Κεφ. 4, 5.

⁴ Για την ιστορία των φασιστικών οργανώσεων του μεσοπολέμου, δες Σπουδές στο Γαλανόμαυρο, κεφ. 6, 7.

⁵ Για την φασιστική δικτατορία ως απαραίτητο βήμα πριν την συμμετοχή του ελληνικού κράτους στον Β' παγκόσμιο Πόλεμο, δες Σπουδές στο Γαλανόμαυρο, κεφ. 8 – 10, 12.

⁶ Για την προετοιμασία της φασιστικής δικτατορίας, δες Σπουδές στο Γαλανόμαυρο κεφ. 9 - 14.

⁷ Για τμήματα της δραστηριότητας των Ελλήνων φασιστών από το 1934 έως το 1936, δες Σπουδές στο Γαλανόμαυρο κεφ. 7.

⁸ Για την επιδημία θανάτων που χτύπησε το ελληνικό στρατιωτικοπολιτικό προσωπικό το 1935 – 36, δες Σπουδές στο Γαλανόμαυρο, κεφ. 12.

⁹ Για την συνέχεια του ελληνικού κράτους, παρά την υποτιθέμενη «τομή» της δικτατορίας, δες Σπουδές στο Γαλανόμαυρο, κεφ. 5, 7, 9.

¹⁰ Για την τεχνική, ιδεολογική και κοινωνική προετοιμασία του ελληνικού κράτους για τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, δες Σπουδές στο Γαλανόμαυρο κεφ. 19.

¹¹ Για την σημερινή χρήση της ιστορίας του ελληνικού φασισμού, δες Σπουδές στο γαλανόμαυρο, *Εισαγωγή*.

¹² Για τη σχέση μαφίας μπάτσων και Χρυσής Αυγής, δες *Αυτονομη Antifa*, Επιτροπές Κατοίκων: Κατάδυση στο Μέλλον του Ελληνικού Φασισμού, Αθήνα, 2012. Για τη σχέση μπάτσων ναζί και ελληνικού κεφαλαίου δες «Το Αντιφασιστικό Κράτος», *Antifa* #38, 10/2013. Για τη μαφιόζικη μετάλλαξη του ελληνικού καπιταλισμού και της ελληνικής κοινωνίας, *Σχεδόν Αόρατοι*, AntifasciPta, 2013.

¹³ Δες πχ Sergio Bologna, *Η Φυλή των Τυφλοπόντικων*.

¹⁴ Υπάρχει και μια τρίτη μεγάλη δουλειά, δηλαδή η προετοιμασία για συμμετοχή στους πλανητικούς διακρατικούς ανταγωνισμούς. Αλλά για να μπει καλά μπροστά αυτή, θα πρέπει οι άλλες δύο να έχουν μπει σε καλό δρόμο.